

IX.

KAMTSCHATKA.

Tot aan de grenzen van den noordelijken keerkring was ons de wind gunstig gebleven, doch toen overviel ons eene stilte, die twaalf dagen aanhield. De oceaan was gedurende dien ganſchen tijd, zoo ver het oog konde reiken, zoo glad als een ſpiegel. Het was daarenboven onverdragelijk heet. Zeelieden alleen kunnen begripen, hoe onaangenaam wij te moede waren. De grootſte drukte, die altijd op een ſchip heerscht, had voor de allervervelendſte werkeloosheid plaats gemaakt. Allen waren even ongeduldig. Eenige matrozen twiſfelden er reeds aan, of de wind zich wel ooit weder zoude verheffen, en hadden liever de zwaarſte ſtormen te ondergaan gehad. Op eenen morgen hadden wij het ſchouwſpel, dat zich twee groote zwaardviſchen op de oppervlakte der zee in den zonneſchijn koesterden. Ik zond eene boot af, die wel met harpoenen voorzien was, hopende, dat deze dieren de inſchikkelijkheid zouden hebben van zich dezelve in het lijf te laten ſchieten, doch zij wachtten zulks niet af, ſchoten naar